

— άνευ αδείας του κατόχου του δικαιώματος του δημιουργού επί σχεδίων και υποδειγμάτων— προϊόντα παραχθέντα σύμφωνα με αποτελούντα κοινό κτήμα σχέδια και υποδείγματα προ της ενάρξεως ισχύος της εθνικής ρυθμίσεως περί μεταφοράς;

- 2) Έχουν τα άρθρα 17 και 19 της οδηγίας 98/71/EK την έννοια ότι η παρεχόμενη στο κράτος μέλος ευχέρεια περί αυτοτελούς καθορισμού της εκτάσεως και των όρων της προστασίας δύναται να περικλείει και τη δυνατότητα αποκλεισμού της προστασίας αυτής στην περίπτωση κατά την οποία τρίτος έχει ήδη παραγάγει και εμπορευθεί εντός του συγκεκριμένου κράτους — άνευ αδείας του κατόχου του δικαιώματος του δημιουργού επί σχεδίων και υποδειγμάτων— προϊόντα παραχθέντα σύμφωνα με τα εν λόγω σχέδια και υποδείγματα, οσάκις η έκταση του αποκλεισμού αυτού οριοθετείται από την προγενέστερη χρήση;

(¹) EE L 289, σ. 28.

Αναίρεση που άσκησε στις 26 Απριλίου 2010 η Ευρωπαϊκή Δυναμική — Προηγμένα Συστήματα Τηλεπικοινωνιών Πληροφορικής και Τηλεματικής ΑΕ κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 9 Φεβρουαρίου 2010 στην υπόθεση T-340/07: Ευρωπαϊκή Δυναμική — Προηγμένα Συστήματα Τηλεπικοινωνιών Πληροφορικής και Τηλεματικής ΑΕ κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-200/10 P)

(2010/C 179/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Δυναμική — Προηγμένα Συστήματα Τηλεπικοινωνιών Πληροφορικής και Τηλεματικής ΑΕ (εκπρόσωπος: Ν. Κορογιαννάκης, Δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου η οποία υποχρεώνει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστη η αναιρεσείουσα λόγω του ότι η Επιτροπή παρέβη τις συμβατικές υποχρεώσεις της στο πλαίσιο της εκτελέσεως της συμβάσεως EDC-53007 EEBO/27873, αφορώσας το σχέδιο που τιτλοφορείται «e-Content Exposure and Business Opportunities», και να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει τα δικαστικά και λοιπά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσεί-

ουσα σε σχέση με την πρωτοβάθμια δίκη, ακόμη και αν η υπό κρίση αναίρεση απορριφθεί, καθώς και τα αφορώντα την κατ' αναίρεση δίκη σε περίπτωση που γίνει δεκτή η υπό κρίση αναίρεση

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέδωσε με επαρκή σαφήνεια τους λόγους για τους οποίους απέρριψε ορισμένα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και ερμήνευσε πεπλανημένως το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 6, της συμβάσεως, το οποίο αφορά την υποχρέωση των εργολάβων να λάβουν τα προσήκοντα μέτρα προκειμένου να ακυρώσουν ή να περιορίσουν τις υποχρεώσεις που έχουν αναλάβει, μόλις λάβουν το έγγραφο της Επιτροπής που τους γνωστοποιεί την καταγγελία της συμβάσεως.

Αναίρεση που άσκησε στις 28 Απριλίου 2010 η Enercon GmbH κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 3 Φεβρουαρίου 2010 στην υπόθεση T-472/07: Enercon GmbH κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-204/10 P)

(2010/C 179/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Enercon GmbH (εκπρόσωποι: J. Mellor, Barrister, R. Böhm, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να δεχθεί την αναίρεση κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου και να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, να ακυρώσει την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών και, εφόσον το κρίνει σκόπιμο, να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος ανακοπών,
- εφόσον το κρίνει σκόπιμο, να αναπέμψει την υπόθεση στο ΓΕΕΑ προς επανεξέταση των ζητημάτων της ανακοπής,

— να καταδικάσει την παρεμβαίνουσα και το ΓΕΕΑ να καταβάλουν τα δικαστικά έξοδα της αναιρέσεως.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εντόπισε τα σφάλματα της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, η οποία στηρίχθηκε στην παράνομη απόφαση του τμήματος ανακοπών. Ειδικότερα, παρέλειψε πλήρως να διαπιστώσει τα εξής: α) ότι η απόφαση Medion⁽¹⁾ αφορούσε μια εξαιρετική περίπτωση στην οποία δεν έχει εφαρμογή ο γενικός κανόνας κατά τον οποίο ο μέσος καταναλωτής συνήθως αντιλαμβάνεται το σήμα ως όλον, αλλά, β) στην υπό κρίση υπόθεση, δεν υπήρχαν επαρκείς περιστάσεις οι οποίες να δικαιολογούν τέτοιου είδους εξαιρετική αντιμετώπιση. Κανένα μέρος του προγενέστερου σήματος στην υπό κρίση υπόθεση δεν είχε «αυτοτελή διακριτική δύναμη».

Περαιτέρω, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, λόγω της εσφαλμένης εφαρμογής μιας αρχής όπως αυτή της υποθέσεως Medion στο προγενέστερο στάδιο της εκτίμησεως της ομοιότητας, δεν ελήφθη υπόψη προσηκόντως η συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 106, της 30.4.2004, σ. 31

Προσφυγή της 30ής Απριλίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-206/10)

(2010/C 179/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωπος: V. Kreuzschitz)

Καθή: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει, ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξαρτώντας, δυνάμει της νομοθεσίας των ομόσπονδων κρατιδίων, τη χορήγηση παροχών προς τυφλούς και αναπήρους, καθώς και σε κωφούς, (επίδομα ή τυφλότητας ή επίδομα κρατιδίου λόγω τυφλότητας, οικονομική ενίσχυση τυφλότητας ή οικονομική ενίσχυση κρατιδίου λόγω τυφλότητας, επίδομα ειδικής φροντίδας και ενίσχυση για τυφλούς και κωφούς, επίδομα τυφλών και κωφών κ.ο.κ.), αναφορικά με άτομα υπαγόμενα στην αρμοδιότητα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας,

από την προϋπόθεση να έχουν οι δικαιούχοι την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή τους στο συγκεκριμένο κρατίδιο, παρέβη, βάσει εθνικής νομοθεσίας, τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου της 15ης Οκτωβρίου 1968 περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας⁽¹⁾ και από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με τον τίτλο III, κεφάλαιο I, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 1971 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας⁽²⁾,

— να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι το ασυμβίβαστο προς τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 1408/71 και (ΕΟΚ) 1612/68 των νομοθεσιών των γερμανικών κρατιδίων, οι οποίες εξαρτούν τη χορήγηση παροχών σε τυφλούς και αναπήρους από την προϋπόθεση να έχουν οι δικαιούχοι την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή τους στο συγκεκριμένο κρατίδιο

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 αποβλέπει, στο πλαίσιο της ελεύθερης κυκλοφορίας, στο συντονισμό των εθνικών διατάξεων κοινωνικής ασφάλισης σύμφωνα με τους σκοπούς του άρθρου 42 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 48 ΣΛΕΕ). Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2β, του κανονισμού, αυτός δεν εφαρμόζεται στις διατάξεις της νομοθεσίας κράτους μέλους σχετικά με τις αποκλειόμενες ειδικές παροχές χωρίς συνεισφορά, που αναφέρονται στο τμήμα III του παραρτήματος II, των οποίων η εφαρμογή περιορίζεται σε ένα μέρος του εδάφους του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Οι επίμαχες γερμανικές παροχές κατατάσσονται ως ειδικές παροχές στο τμήμα III του παραρτήματος II του κανονισμού.

Ανεξαρτήτως τούτου, η Επιτροπή φρονεί ότι η απλή κατάταξη παροχής στον κατάλογο του παραρτήματος II του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 δεν επαρκεί, ούτως ώστε να αφαιρεθεί από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού μία παροχή ως «ειδική παροχή χωρίς συνεισφορά». Το άρθρο 4, παράγραφος 2β του κανονισμού πρέπει, ως ρύθμιση εισάγουσα εξαίρεση, να ερμηνεύεται στενά: μπορεί να ισχύει μόνον για εκείνες τις παροχές, οι οποίες πληρούν σωρευτικώς τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται στη διάταξη. Περιλαμβάνονται επομένως μόνον παροχές, οι οποίες είναι τόσο ειδικές παροχές, όσο και παροχές χωρίς συνεισφορά, αναφέρονται στο τμήμα III του παραρτήματος II του κανονισμού και εισάγονται μέσω νομοθεσιών, των οποίων η εφαρμογή περιορίζεται σε ένα μέρος του εδάφους ενός κράτους μέλους.

Οι επίμαχες παροχές δυνάμει της νομοθεσίας των ομόσπονδων κρατιδίων δεν πληρούν όμως όλες αυτές τις προϋποθέσεις: ειδικότερα, δεν πρέπει, για τους ακόλουθους λόγους, να χαρακτηρισθούν ως «ειδικές παροχές χωρίς συνεισφορά», αλλά ως «παροχές ασθενείας».